

ההכשר ההלכתי להשמדת עמים בג'יהאד בחשיבה האסלאמית הרדיקלית החדשה

דצמבר 2003

מאת: יהונתן דחוח הלוי

עיקרי המאמר

מתקפת ה- 11 בספטמבר 2001 מיקדה את תשומת הלב של המערב לטרור העולמי שנבט וצמח בעשורים האחרונים במעוזי האסלאם הרדיקלי. ברנד לואיס, בכיר חוקרי תרבות ודת האסלאם בדורנו, מסביר את תופעת האסלאם הפונדמנטליסטי והאיבה למערב בהתמדות האסלאמית נגד העליונות המערבית והערעור של תרבות המערב על סמכותו של האסלאם בענייני תרבות, חברה, חוק ושלטון. האיבה, בראייתו, היא תוצר של התנגשות בין הציביליזציות ו"תגובה היסטורית של האסלאם נגד המורשת הנוצרית-יהודית והחילונית". תפיסה זו מבארת היטיב את שורשי העימות הנוכחי, אולם, אין היא נוגעת במשמעויות העמוקות של האיבה המצטברת בעולם המוסלמי כלפי המערב, הנתפס בעיני רבים כ"אויבו של אללה", על יחסי הגומלין בין שתי הציביליזציות בעתיד הנראה לעין.

התגובה ההיסטורית של האסלאם הפונדמנטליסטי לציביליזציה המערבית ו"אויבי אללה" נשענת על תחושה של הישגיות, תקווה ואמונה, כי סימני ההתעוררות האסלאמית מצביעים על תהליך היסטורי דטרמיניסטי שיוביל במאה ה- 21 להחזרת עטרת האסלאם ליושנה ככוח הדומיננטי בעולם. המאבק של האסלאם הפונדמנטליסטי ב"אויבי האל" מקבל בהקשר לכך משמעות חדשה, ועניינה – שלילת מעמד המיוחד של הנוצרים והיהודים כבני חסות והכללתם בקטגורית הכופרים וה"משתפים" אלוהים אחרים באמונתם. מכאן הדרך היתה קצרה להצדקת פעולות הרג המוני של נוצרים ויהודים תחת דגל הג'יהאד "בדרכו של אללה".

הנימוקים ההלכתיים לכך בשיח האסלאמי הרדיקלי רבים מגוונים: הדמוקרטיה היא בגדר דת כפירה וכל המאמין בה והולך בדרכה כופר הוא, כל האזרחים במדינות הדמוקרטיות הם בגדר לוחמים וראויים למיתה במלחמת הקודש (ג'יהאד) בהיותם נוטלים חלק בקביעת מדיניות הממשלה מעצם ההליך הדמוקרטי, "הפשעים" של ארה"ב (המערב בכלל וישראל) נגד העולם המוסלמי מעניקים למוסלמים היתר הלכתי להרוג על יסוד העיקרון של מידה כנגד מידה מילוני אזרחים אמריקנים (4 מיליון לפי גורם בכיר באלקאעדה ו- 10 מיליון על פי חכם דת סעודי בכיר אחר) כולל באמצעות שימוש בנשק להשמדה המונית. ארגון אלקאעדה אף מגדיל לעשות בפרשנותו למשמעות הג'יהאד, ולפיה, הצינוי הדתי הנוגע להריגת הכופרים במסגרת הג'יהאד הינו הלכה מוחלטת שאינה תלויה בנסיבות מדיניות או בהצדקה נסיבתית של רצון/צורך לנקמה או לשם השגת שחרור אדמות המוסלמים מידי שלטון הכופרים. השמדת הכופרים כולם היא, על פי גישתו, בגדר הלכה קבועה וגזירת תמיד שחלה על הכופרים. גורלן של ארה"ב וישראל כמו גם של שאר מדינות הכופרים יהיה, אפוא, על יסוד תפיסה זו השמדה טוטלית לא בידי שמיים אלא בידי המוסלמים אשר אללה הועיד להם תפקיד מוחשי ועשייה פיזית בהשמדה זו. השיח בחוגים האסלאמיים הרדיקליים מאותת, אפוא, על מגמה היסטורית מסוכנת המכשירה את הקרקע באופן הדרגתי למתן היתר הלכתי לשימוש בנשק השמדה המונית במסגרת הג'יהאד ולהשמדת עמים בשם דת האסלאם.

שורשי "הזעם המוסלמי" כלפי המערב

העוינות הגוברת של האסלאם הפונדמנטליסטי כלפי המערב, ובפרט ארה"ב וישראל, עוררה ומעוררת פולמוס בחוגים אקדמאיים באשר להיקפה, עוצמתה, סיבותיה והחשוב מכל באשר למגמת פניה בעתיד הנראה לעין. ברנד לואיס, מגדולי חוקרי האסלאם בדורנו, ניסה במאמר - "שורשי של הזעם המוסלמי" (The Roots of Muslim Rage) - לעמוד אחר מקורותיה של עוינות זו והשפעתה על יחסי הגומלין בין הציביליזציה המערבית לבין הציביליזציה המוסלמית. השנאה של האסלאם כלפי המערב איננה רק, לטענת לואיס, ביטוי של עוינות כלפי אינטרסים, מעשים, מדיניות או אפילו כלפי מדינות מסוימות אלא, היא קיבלה משמעות של דחיית הציביליזציה המערבית באשר היא. מעשייה של הציביליזציה המערבית והערכים שהיא מייצגת נתפסים ע"י האסלאם הפונדמנטליסטי כיסוד הרוע ואלה אשר מקבלים אותם או מקדמים אותם הם בבחינת "אויבי האל".

יסוד העוינות, אליבא ד'לואיס, מצוי בהתמדות האסלאמית נגד העליונות המערבית אשר הסבה בזו אחר זו תבוסות צבאיות, מדיניות ותרבותיות לאסלאם ובראשן: אובדן הדומיננטיות לרוסיה ולמערב בתחילת המאה הקודמת, הערעור על סמכותו של האסלאם ב"מגרשו הפרטי" באמצעות ייצוא תפיסת עולם מערבית וסגנון חיים זר לקהילות המוסלמיות והאתגר שבא לביטוי ברעיונות בדבר שחרור האישה ומרד הדור הצעיר נגד דור ההנהגה

הותיקה. לואיס גורס, כי התמורות ההיסטוריות, התרבותיות והחברתיות הללו היו מעבר לכוחם של המוסלמים אשר המירו את סבלם בזעם שהופנה אל הזר והכופר - החילונית והמודרנית - שהפרו את סדרי העולם להם היו רגילים ופגעו בקודש הקודשים של אמונתם. החיכוך הזה בין הגורמים השונים, היה ועודנו, בראייתו של לואיס, ביטוי להתנגשות בין הציביליזציות ו"תגובה היסטורית של יריב ותיק [האסלאם] נגד המורשת הנוצרית-יהודית והחילונית".¹

<http://www.theatlantic.com/issues/90sep/rage.htm> <http://www.theatlantic.com/issues/90sep/rage2.htm>

הנוצרים התמורה ביחס האסלאם כלפי היהודים

לואיס מטיב לתאר את הרקע והסיבות להתפתחות העוינות האסלאמית כלפי המערב "אויב האל", אך הוא אינו מתעכב אחר המשמעות העמוקה של ביטוי זה – אויב האל – ותרגומו המעשי בפרקטיקה של הג'יהאד והשלכותיו לעתיד לבוא על היחסים בין האסלאם לעולם החופשי. "התגובה ההיסטורית" של האסלאם הפונדמנטליסטי לציביליזציה המערבית נשענת מאז סוף שנות השבעים של המאה הקודמת (עליית שלטון אסלאמי באיראן) וביתר שאת משנות התשעים ("הניצחון האסלאמי" על ברה"מ באפגניסטאן, שלטון הטליבאן, הקמת אלקאעדה וגרורותיה ברחבי העולם וההתחזקות הפוליטית של הזרמים האסלאמיים בעולם הערבי) על תחושה של הישגיות, תקווה ואמונה כי סימני ההתעוררות האסלאמית מצביעים על תהליך היסטורי דטרמיניסטי שיוביל במאה ה- 21 להחזרת עטרת האסלאם ליושנה ככוח הדומיננטי בעולם. המאבק של האסלאם הפונדמנטליסטי ב"אויב האל" – הנוצרים והיהודים - מקבל בהקשר לכך משמעות חדשה. בתקופת "תור הזהב" של שלטון האסלאם זכו הנוצרים והיהודים ליחס סובלני על פי רוב בהיותם מאמינים באל אחד בדומה למוסלמים ונכללים בהגדרת "בני החסות" (אהל אל-ד'מה). הם היו רשאים לגור בקהילותיהם ולקיים את מנהגיהם המיוחדים לצד מילוי מספר תנאים משפיליים שהוכתבו ע"י השלטון המוסלמי ואשר כללו תשלום מס גולגולת, איסור על בניית בתי תפילה העולים בקומתם על המסגדים וכו'. דינם של הכופרים באסלאם, המשתפים אלוהים אחרים באמונתם באל או מאמינים באילים, היה המרה לדת האסלאם או הוצאה להורג. התמורה ההיסטורית החשובה שחלה בשנים האחרונות ביחס של האסלאם הפונדמנטליסטי לנוצרים וליהודים מצויה בהצדקה ההלכתית הניתנת לשלילת מעמד המיוחד כ"בני חסות"; הצדקה הנשענת על אופי מעשיהם נגד האסלאם והמוסלמים ועל הסטייה באמונתם באל אחד. מכאן הדרך היתה קצרה עבור מייצגי האסלאם הפונדמנטליסטי להכללתם בקטגוריה הכופרים וה"משתפים" ולהצדקת פעולות הרג המוני של נוצרים ויהודים תחת דגל הג'יהאד "בדרכו של אללה".

"אמריקה היא יסוד הרוע בעולם"

שורשי תהליך הדה-לגיטימציה של הנוצרים כבני חסות באסלאם מצויים כאמור בהתפתחות עוינות רבת שנים בחוגים האסלאמיים הרדיקליים כלפי ארה"ב ומדינות המערב המנהיגות את העולם הנוצרי. ארה"ב נתפסת ככוח כפירה עולמי אשר הסכנה בו מצויה במצע האידיאולוגי שלה, בערכים החברתיים והכלכליים שהיא מייצגת ובמדיניותה העוינת המוצאת את ביטוייה בניהול מלחמת דת צלבנית מודרנית וכוללת נגד האסלאם. עבד אלעזיז אלג'רבווע, מבכירי חכמי הדת של הזרם הסלפי הרדיקלי בסעודיה, אינו חוסך שיבטו מארה"ב בספרו "היסודות ההלכתיים ללגיטימיות החורבן אשר נפל בחלקה של אמריקה" (אלתאציל למשרועיה מא חצל לאמריכא מן תדמיר), ספר אשר זכה לברכתם המוצהרת של שני חכמי דת בולטים בסעודיה (חמוד אלעוקלא ועלי ח'ודייר). אלג'רבווע מתאר את ארה"ב כ"יסוד הרוע, הסטייה האידיאולוגית, השחיתות המוסרית, העושק, העריצות והתוקפנות". את טענתו זו משתית אלג'רבווע על מה שהוא מגדיר כ"עובדות": ארה"ב "מפיצה תועבה ושחיתות בעולם", "המקור הגדול ביותר בעולם להפצת סרטי כפירה ולסטייות רעיוניות", "בה המספר הגדול ביותר של ערוצי סקס וחברות לייצור שכר וסיגריות", "היא הקימה מפעלים לייצור אמצעי לחימה להשמדה המונית", "נלחמת בדתו של אללה... ופועלת לאכופך את כפירתה ועקרונותיה מתוך התנשאות ורצון להשיג שליטה". חומרת מעשיה של ארה"ב כחמורים בעיניו אף יותר מאלה של השטן, ובלשונו "אף" [השטן אינו פועל כפי שהיא [ארה"ב] פועלת].²

14 חכמי דת סעודיים, תולים, באיגרת מיוחדת שפרסמו בחתימתם ב- 6 במאי 2002, את הסיבות להחרפת העימות וההתנגשות בין המערב לאסלאם גם במדיניות החוץ והכלכלה של ארה"ב והאיחוד האירופי המשתקפת בתמיכה בישראל בסכסוך הישראלי פלסטיני, בחתירה לגלובליזציה ובמאבק נגד הטרור העולמי לאחר מתקפת ה- 11 בספטמבר. לדבריהם "המתבונן בסכסוך הזה... בין האסלאם והמוסלמים ההולכים בדרך הישר מצד אחד לבין הכפירה וכוחותיה מצד שני, יבחין, כי זהותו של האויב ודגלו [המצע הרעיוני] נקבעו באופן ברור בפרט לאחר עליית מה שנקרא הסדר העולמי החדש ולאחר ועידות מדריד ואוסלו והועידות והמפגשים באמריקה ובשרם א-שיח' ולאחר מכן המלחמה הפושעת נגד המוסלמים הנקראת המלחמה בטרור. כך, התבררה האיבה האמיתית וטיבעו של הסכסוך בין מחנה האסלאם ומחנה 'אהל אלכיתאב', היהודים והנוצרים הצלבנים, והצבועים [שליטי מדינות ערב] ההולכים בעקבותיהם".³

² עבד אלעזיז בן צאלח אלג'רבווע, *אלתאציל למשרועיה מא חצל לאמריכא מן תדמיר* (נוב' 2001), פרק "היסוד השמיני", עמ' 19-22. בהקשר זה ראה גם ספרו של סיף אלדין אלג'רבווע, *אלחרב אלצליביה אלמעאצרה*, ינואר 2002.

³ בין החותמים: עלי אלח'דיר, סלימאן אלעלואן, סלמאן אלעודה, נאצר אלפהד. <http://www.saaaid.net/fatwa/f23.htm>

"האסלאם יחזור לאירופה ככובש וכמנצח"

העימות בין האסלאם למערב נתפס כ"משחק סכום אפס" שאחת אחריתו - ניצחון כולל ומוחלט של האסלאם במהלך המאה ה- 21. באיגרת לרגל חודש עיד אלאצ'חא (פורסמה ב- 19 בפברואר) 2002, אותה היפנה לכל המוסלמים והערבים בעולם, העניק מנהיג תנועת ה-"חמא"ס", אחמד יאסין, צידוק הלכתי ברור לג'יהאד נגד ארה"ב במדינות הערביות והמוסלמיות. הג'יהאד, לדבריו, הינו בבחינת מצוות עשה ומימוש "זכות ההגנה העצמית של העמים" נגד "המלחמה הצלבנית" ומתקפת הטרור שארה"ב מנהלת נגד האומה האסלאמית באפגניסטאן ונגד התנועות האסלאמיות לוחמות הג'יהאד ברחבי העולם. לג'יהאד יעד מוגדר, בעיניו של יאסין, והוא "השלטת דת האסלאם בעולם והשתחררות מההגמוניה של אמריקה ובעלי בריתה הציונים". יאסין, מעודד את המוסלמים לצאת לג'יהאד ולהתכונן למערכה ארוכה נגד ארה"ב בהבטיחו, כי המאה הנוכחית, המאה ה- 21 היא "המאה של האסלאם, המאה של השחרור, המאה של הניצחון ומימוש היכולת".⁴

ברוח דומה פרסם (אפריל 2003) השיח' יוסוף קרדאווי, מחשובי פוסקי ההלכה בעולם המוסלמי, פסק הלכה הקובע כי חרף תחושת המרה השחורה והפסימיות השוררת אצל מוסלמים רבים כיום, האסלאם ינצח, ישתלט על העולם כולו ואחד מסימני הניצחון יהיה כיבוש רומא בירת איטליה בידי המוסלמים. כיבוש אירופה והבסת הנצרות יתאפשרו, בראייתו, באמצעות הפצת האסלאם בתוך אירופה עד אשר יהיה בכוחו של האסלאם להשתלט על כל היבשת. קרדאווי קובע, כי "סימני הישועה הרבים ברורים כשמש ונחרצים לפיהם העתיד שייך לאסלאם, וכי דת זו של אללה תנצח, בזכותו של אללה, את כל הדתות". קרדאווי מבסס קביעתו זו על מסורות אסלאמיות המביאות מדבריו של הנביא מוחמד לפיהם אחד מסימני הגאולה באסלאם יהיה כיבוש העיר קונסטנטינופול (איסטנבול) ולאחריה כיבוש העיר רומיה (רומא). ובלשונו של קרדאווי: "ורומיה היא העיר שאנו מכנים אותה רומא בירת איטליה. העיר הרקל [קונסטנטינופול] נכבשה בשנת 1453 בידי הצעיר העות'מאני בן ה- 23 מוחמד איבן מוראד הידוע בכינויו מוחמד הכובש. ועתה נותר כיבוש העיר האחרת רומיה [קרי- רומא] ולכך אנו מייחלים ובזה אנו מאמינים. משמעות הדברים - האסלאם יחזור לאירופה פעם נוספת ככובש וכמנצח לאחר שגורש ממנה פעמיים... אני סבור, כי הפעם כיבוש [אירופה] לא יהיה באמצעות החרב [קרי - בלחמה] אלא באמצעות ההטפה ו[הפצת] האידיאולוגיה [האסלאמית]... כיבוש רומיה [רומא] והתפשטות האסלאם עד שיגיע לאזורים בהם מגיע הלילה והיום [קרי - העולם כולו] ועד אשר יכלול את המזרח והמערב הם תוצאה של זרע שנשתל ותחילת חזרת הח'ליפות ההולכת בדרך הישר [האסלאם] והמתבססת על דרכם של הנביאים... [הח'ליפות האסלאמית] היא הראויה להוביל את האומה אל מחוזות הניצחון...".⁵

http://www.palestine-info.info/arabic/palestoday/dailynews/2002/feb02/19_2/detail.htm#1⁴

<http://www.islamonline.net/fatwa/arabic/FatwaDisplay.asp?hFatwaID=2042>⁵

הגדרת המערב כ"דאר אלחרב" - מקום ניהול הג'יהאד נגד הכופרים

מצב העימות בין המערב לאסלאם נתפס ע"י חכמי הדת המוסלמים הרדיקלים לא כגזירת שמיים שיש להשלים עימה עד יעבור זעם, אלא כהזדמנות להשגת התעוררות אסלאמית ולהתנערות מהדומיננטיות של המערב ומערכיו. הצעד הראשון מצוי לשיטתם בהגדרה מבחינה הלכתית של ארה"ב, מנהיגת העולם החופשי, כ"אויב" המנהל "מלחמה דת" נגד האסלאם, ועל יסוד זה, קביעת הלכה, כי ארה"ב ובעלות בריתה הן בבחינת "דאר אלחרב", דהיינו - ציווי הג'יהאד חל גם בתוך שטח מדינות האויב ולא רק בקווי המגע והעימות בשטח המוסלמי. אלג'רבע פוסק, כי המציאות הקיימת הביאה את היחסים בין האסלאם לבין המערב ה"כופר" לשורשי העימות ביניהם הבאה לידי ביטוי בקיום מצב של מלחמה כוללת נגד הכופרים. אמריקה איננה, בראייתו "דאר אלסלאם" - שלטון עימו יכול האסלאם לקיים יחסי גומלין תקינים עד העת בה יתחזק דיו כדי לצאת לג'יהאד - עימה יש לנהוג על פי עקרון "דרכי השלום" (אלסלם) או "החסות" (ד'מה) המבטיחה את מעמדם המיוחד של הנוצרים והיהודים תחת השלטון המוסלמי. במותחו ביקורת נוקבת על חכמי הדת המוסלמים שהתיר, לטענתו, בהימנעותם מלהגדיר בצורה ברורה את מצב היחסים בין האסלאם לארה"ב כנתון במלחמה כוללת, הוא קובע חד משמעית, כי הגדרת ארה"ב כ"דאר אלחרב", מחייבת את כל המוסלמים המאמינים להתכונן ולהיערך הלכה למעשה למלחמה בכופרים.⁶

סלמאן בן פהד אלעודה בספרו "קץ ההיסטוריה" (נהאיה אלתאריכ) פוסק אף הוא, כי הפתרון להיחלצות מן המיצר בו נתונה האומה האסלאמית ולראות בפפילת ארה"ב והעולם המערבי מצוי ב"מילה אחת בלבד והיא הג'יהאד!" (ההדגשה במקור). משמעות הג'יהאד בעיניו רחבה ועמוקה הרבה יותר מאשר ניהול לחימה בחרב. "אל לנו" פונה אלעודה למוסלמים בעולם כולו, "לפשט סוגיה זו ולצמצם משמעותה למערכה צבאית מוגבלת באחד מחבלי הארץ האסלאמיים או אפילו למערכה צבאית כוללת נגד המערב גם אם היא עניין אפשרי, יתרה מכך צפויה ואנו סבורים שהרי היא מגיעה". אלעודה קובע, כי "החיים בכללם הם זירת המערכה, אמצעי הלחימה אינם רק הרובה, הכדור, המטוס, הטנק והתותח. כלל ועיקר לא. אלא, המחשבה היא נשק, הכלכלה והכספים נשק, המים נשק והם זירת העימות כיום, התכנון נשק, האחדות נשק וכך הלאה קיימים אמצעי לחימה רבים!".⁷

⁶ עבד אלעזיז בן צאלח אלג'רובע, **אלתאציל למשרעויה מא חצל לאמריכא מן תדמיר** (נוב' 2001), פרק אחרית דבר, עמ' 72-73.

⁷ <http://66.34.76.88/SalmanAldah/NihayetTareekh1.htm>

כל האזרחים במערב בגדר "לוחמים" וראויים למיתה בג'יהאד

הפסיקה ההלכתית בדבר מצב המלחמה בין האסלאם לעולם המערבי חייבה את חכמי ההלכה לעסוק גם בשאלות הנוגעות לדיני המלחמה ותחולתם על לוחמים ושאינם לוחמים. החידוש ההלכתי שחל בשנים האחרונות בקרב פוסקי ההלכה המוסלמים הרדיקלים מצוי בהרחבת משמעות מושג "הלוחמים", בעניינם קיים היתר ואף מצווה להורגם במסגרת הג'יהאד, לכלל התושבים המצויים בארצות הכפירה. על כולם חלים אפוא דיני המלחמה והם בני מוות כחיילים בשדה המערכה. ההצדקה המסירה כל הגנה מאזרחים ומבטלת בפועל את זכות הנוצרים והיהודים ל"ד'מה", (חסות תחת השלטון האסלאמי) נשענת על שורה נימוקים הלכתיים ובהם: לימוד גזירה שווה מדרכו של הנביא מוחמד בניהול הג'יהאד נגד הכופרים המשתקפת במסורות האסלאמיות, החלת עקרון מידה כנגד מידה והוצאת הנוצרים והיהודים מכלל המאמינים באל אחד והגדרתם החדשה כמשתפים אלוהים אחרים באמונתם.

28 מחכמי ההלכה של מוסד אלאזהר במצרים, בהידרשם מבחינה הלכתית לשאלת הריגתם של אזרחים ישראלים רבים בפיגועי ההתאבדות שבוצעו ע"י הארגונים הפלסטיניים, פסקו באופן ברור וחד משמעי (28 ביוני 2002), כי פיגועים אלה, על תוצאותיהם, הם "הדרגה הגבוהה ביותר של הג'יהאד". את הריגת האזרחים הם מצדיקים בטענה, כי ישראל, על כל תושביה היהודים, היא בבחינת מדינה גזענית צבאית הגוזלת את אדמות המוסלמים, הזכאים מדין האסלאם להתקומם בג'יהאד לשחרור אדמתם. חכמי הדת של אלאזהר סבורים, כי בג'יהאד אין זה נכון לעשות הבחנה בין אנשי הצבא לבין אזרחים. ההבחנה הראויה צריכה להתבצע בין שוחרי השלום (המוסלמים) לבין מחרחרי המלחמה (היהודים) ובין התוקף (היהודים) לבין המותקף (המוסלמים). היהודים, על פי קו הלכתי זה, בהיותם גוזלים אדמה אסלאמית ו"מטמאים" את המקומות הקדושים לאסלאם, הם במעשיהם בגדר לוחמים "ללא קשר לבגדים אותם הם לובשים".⁸

השיח' חאמד אלעלי, מרצה לתרבות אסלאמית בכווית ומבכירי הזרם הסלפי הרדיקלי, הבהיר בפסק הלכה באפריל 2002 את הנסיבות בהן מותר במסגרת הג'יהאד להרוג אזרחים מבלי שהדבר פוגע בהוראתו של הנביא מוחמד האוסרת הריגת נשים וילדים. ואלה הן:

⁸ <http://www.alshaab.com/GIF/28-06-2002/Q.htm>

א. **ההשתתפות במלחמה** – אזרחים "אם נטלו חלק במלחמה בקרב, בדיעה, בעיצה, בעידוד וכיוצא באלה, איסור הריגתם סר מעליהם ומותר להורגם במלחמה... ראוי לשים לב, כי הצבא בעידן המלחמה המודרנית כולל גם אלה שאינם לוחמים, חלקם ממלאים תפקידים תומכי לחימה ובלעדיהם לא ניתן לנהל את המלחמה, כדוגמת העובדים במחשבי הצבא אשר מנהלים את הפעולות הצבאיות... העובדים באגפי התכנון הצבאי, כוחות המילואים המפקחים על גיוס החיילים והכנתם לקרב ולו בהיבט המנהלי, המודיעין ובכיוצא באלה. כולם נכללים בדין המעודדים ללחימה נגד המוסלמים, ומותר בכוונת מכוון להורגם במלחמה". בישראל, קובע אלעלי, כל האזרחים הם בגדר לוחמים נוכח חוק גיוס חובה החל גם על נשים ולאור העובדה, כי כלל האזרחים שותפים למדיניות הממשלה בעצם המיסים שהם משלמים למדינה ובבחירתם את ראש הממשלה.

ב. **פגיעה באזרחים אגב תקיפת יעדים צבאיים** – "כאשר המוסלמים נאלצים לערוך מתקפה כוללת נגד האויבים או להפציץ מרחוק והדבר עשוי להביא להריגתם של נשים, ילדים ואזרחים, חובה שלא להתכוון מלכתחילה להורגם, ואולם אם נהרגו בהתקפות האלה אין כל חטא בהריגתם".⁹

⁹ <http://www.islamonline.net/fatwa/arabic/FatwaDisplay.asp?hFatwaID=67739>

הצדקת רצח ללא אבחנה של אזרחים ישראלים בג'יהאד

ברוח דומה פסק גם סלימאן אלעלואן, מבכירי הזרם הסלפי הרדיקלי בסעודיה. אלעלואן קבע בפסק הלכה מ – 18 במאי 2001, כי פעולות ההתאבדות ב"פלסטין" המכוונים נגד "היהודים העושקים" ובצ'צ'ניה נגד הנוצרים "התוקפנים" הינם "פעולות הקרבה עצמית על פי דרכו של אללה" (עמליאת אסתשהאדיה) ובגדר "שיטות לחימה לגיטימיות מבחינה דתית". לשיטתו, אין מניעה מלהרוג ילדים כפועל יוצא של פעולת ההתאבדות אם לא היתה אצל מבצע הפעולה כוונה מלכתחילה להורגם. עם זאת, אלעלואן מכליל את "כל היהודים הנמצאים בפלסטין" תחת הכלל של "לוחמים" ומוסיף, כי "אם לוחמי הג'יהאד אינם יכולים להרוג את הלוחמים [בלבד] אלא בהריגת [גם] ילדים [הנמצאים עימם] הרי שאין כל קושי במקרה זה להרוג אותם [גם את הילדים]". אלעלואן מעניק לגיטימציה דתית בהקשר זה גם לפעולות המכוונות למוטט בניינים "על ראשיהם של היהודים" ללא

אבחנה בין הקורבנות ומתיר את דמן של הנשים היהודיות בהיותן משרתות בצבא, נוטלות חלק ב"תוקפנות" מעצם שותפותן ב"גזל" אדמות המוסלמים ומשום השחיתות המוסרית שלהן.¹⁰

גישה נחרצת יותר באשר לציווי הריגת היהודים כולם ללא הבחנה מציג חכם הדת הסעודי מחמד צאלח אלמונג'יד בפתווה שפרסם באפריל 2003. "היהודים", קובע אלמונג'יד, "סלפו את דתו של אללה... הרגו את הנביאים וכפרו באללה, הם בעלי מזימות [ואנשי] הונאה ובגידה... הביאו לשחיתות בקרב המוסלמים... שרפו את מסגד אלאקצא... פגעו בכבוד הקוראן... בצעו מעשי טבח... וכיצד לא ישמחו המוסלמים בהריגת היהודים הכופרים הגזלנים? יתר על כן, אללה יתעלה ירחיב את לב המאמינים בהשמדתם ובהריגת כולם. זו זכות שמובטחת לנו [למוסלמים] ע"י נביאנו [מוחמד]... לפיה אללה יביא לכך שנשלוט בהם וננצח אותם כנאמר במסורת האסלאמית: הילחמו ביהודים ושלטו בהם עד אשר יאמר הסלע: הוי, מוסלמי מאחורי יהודי, בוא והרוג אותו".¹¹

כל השותפים ללחימה נגד המוסלמים בין אם הם נוצרים או יהודים הרי הם, אפוא, בבחינת "לוחמים" בראייה האסלאמית, ואולם ליהודים שמור מעמד שלילי במיוחד בהיותם נתפסים כאמור כ"שורש הרע" לא רק בהקשר של הסכסוך הישראלי פלסטיני אלא גם מתוקף "תכונותיהם המולדות" ו"הסכנה שהם מהווים לאנושות". תנועת ה-"חמא"ס" במסמך שפרסמה בדצמ' 2002 המיועד "להאיר את עיני בני הנוער המוסלמים" מתארת את היהודים מנקודת מוצא של שנאת היהודים באשר הם יהודים ובאופן המסיר מעליהם בפועל כל צלם אנוש. העם היהודי מתואר במסמך זה כעם של "שפלים", "בוגדים", "יהירים", "מושחתיים", "שקרנים", "מקוללים", "משתפים אלוהים אחרים באמונתם" ו"מסלפים את ספרי הקודש". המסמך מאשים את היהודים בניסיון לרצוח את הנביא מוחמד, בליבו הסכסוך הדתי שהוביל לפילוג בין השיעה לסונה, ברצח עלי (מייסד השיעה) ובסיוע להפלת הח'ליפות האסלאמית העות'מאנית. כותבי המסמך מסכמים במסר המופנה לדור הצעיר מקרב המוסלמים, כי "היהודים שולטים במוקדי הכוח בעולם", "מפיצים זימה ותועבה" ו"עומדים מאחורי כל מלחמה בעת הנוכחית ובעבר" ואחרים "כמעט לכל תופעות השחיתות והסטייה באומה האסלאמית".¹²

תיאור דומה של תכונות העם היהודי ניתן למצוא בדרשתו של האמאם במסגד הראשי במכה השיח' עבד אלרחמן אלסודייס בחודש מאי 2002. היהודים על פי אלסודייס הם "כופרים", "עובדי העגל", "רוצחי הנביאים" שאף "ניסו לרצוח את הנביא מחמד", "מסלפי הנובאות", "חלאת האנושות", "מושחתיים", "בוגדים" ו"נוכלים". אלסודייס נשא בדרשתו הפומבית תפילה לאללה באומרו: "מי ייתן ויושפלו אויבי האסלאם והמוסלמים והם היהודים, עובדי האלילים ושאר מושחתיים... אללה, הפעל את כוחך נגד היהודים, אללה, השמד אותם (במקור – אהלכם) בכלים מושחזים והוצא אותם ממסגד אלאקצא".¹³

<http://www.islamonline.net/fatwa/arabic/FatwaDisplay.asp?hFatwaID=35806>¹⁰

<http://www.islamonline.net/fatwaapplication/arabic/display.asp?hFatwaID=96437>¹¹ על הגדרת היהודים ב"פלסטין" כ"לוחמים ראה גם עמדת מנהיג ה-"חמא"ס" אחמד יאסין הקובע, כי "הלחימה כיום ביהודים בפלסטין היא מצווה על המוסלמים לא משום היותם יהודים אלא משום שהם גזלו אדמות של מוסלמים... היהודים על כל עדותיהם הם לוחמים אשר יש להילחם בהם ולהוציאם מ'ארץ אלסרא' [כינוי לפלסטין] האסלאמית".

<http://www.islamonline.net/fatwa/arabic/FatwaDisplay.asp?hFatwaID=31548> על עמדת ה-"חמא"ס" בסוגיה זו ראה גם

התייחסויות בכירי התנועה חאמד ביתאווי, מחמוד אלזהאר ונזאר ריאן

<http://www.islamonline.net/fatwa/arabic/FatwaDisplay.asp?hFatwaID=71076>

<http://www.islamonline.net/fatwa/arabic/FatwaDisplay.asp?hFatwaID=48811>

http://www.qassam.org/hamas_fire.htm

http://www.kataeb-ezzeldeen.com/Taqrer02_12_02.htm¹²

<http://www.alshaab.com/GIF/03-05-2002/Palestine%204.htm>¹³

"הדמוקרטיה – דת כפירה חדשה"

אחד ממנהיגי ארגון אל-קאעדה, המכונה "אבו אימן אל-הלאלי", הגדיר במאמר פרי עטו בכתב העת האסלאמי "אלאנצאר" את ארה"ב, בריטניה, צרפת, איטליה, קנדה, גרמניה ואוסטרליה כ"אויב" ומברך על פעולות ההרג ההמוני שביצעו לוחמי הג'יהאד של אלקאעדה בארה"ב, תוניסיה, פקיסטן, תימן, פלייקה, באל, מוסקבה ובמקומות אחרים בעולם. את הריגת האזרחים המערביים בפגיעים אלה מצדיק אלהלאלי בטעמים הבאים:

א. האזרחים במדינות המערב הדמוקרטיות שותפים מלאים לתהליך קבלת ההחלטות של ממשלותיהם. האזרחים במדינות אלה משפיעים על מדיניות הממשלות ולפיכך אינם בגדר "זקנים, נשים וטף" ואינם מסווגים עוד כ'אזרחים' כפי שהיה בעבר במלחמות קודמות במהלך ההיסטוריה.

ב. האזרחים במדינות המערב משתתפים באופן מלא במלחמה המנוהלת נגד האסלאם וזאת באמצעות הממשלות אותן הם מעלים לשלטון בבחירות. סימונם של האזרחים כמטרה לפעולות של ארגון אל-קאעדה, נעשה כתגובה למעשי ה"תוקפנות" של ממשלותיהם. אלהאלי מוסיף, כי גם למתנגדי הממשלות במדינות המערב אין חסינות מפני פעולות אלקאעדה שכן הם בבחינת מיעוט זעום, בטל בשישים, חסר השפעה ממשית, ואשר לא ניתן להבדילו מכלל האוכלוסייה בעת ביצוע הפעולות.¹⁴

¹⁴ אבו אימן אלהאלי, רסאלה אלאמאם אבן לאדן ומלאמח אלח'טה אלמסתקבליה, **אלאנצאר**, גיליון 21, 20 בנובמבר 2002, עמ' 17-22.

אבו מחמד אלמקדיסי (פלסטיני במוצאו), מנהיג הקבוצה הקיצונית "ביעה אלאמאם" אשר חבריה נעצרו בירדן ב-1995, הולך בספרו "הדמוקרטיה דת" צעד אחד נוסף קדימה בשלילת החסות מהנוצרים והיהודים. לא רק שותפותם של בהליך הדמוקרטי במדינותיהם הוא אשר הופכם לשותפים בלחימה ולפיכך הם בגדר "לוחמים", אלא עצם אימוצם את הדמוקרטיה משנה את מעמדם באסלאם מבני החסות ל"כופרים". הדמוקרטיה, בעיניו של אלמקדיסי, היא "חידוש" (בדעה) פסול מעיקרו המנוגד באופן מוחלט לערכי האסלאם והינה בגדר "דת כפירה חדשה" אשר ההולכים אחריה הם "כופרים" ו"משתפים אלוהים אחרים באמונתם" גם אם דתם המוצהרת היא הנצרות או היהדות. כלומר זיהויים כ"כופרים" גובר על היותם בני החסות. את קביעתו ההלכתית הזו מבסס אלמקדיסי על הטיעונים הבאים:

א. "הדמוקרטיה מעניקה לגיטימציה לחקיקה של ההמונים או לשלטון העריץ והיא איננה [ביטוי] לשלטון של אלה... אלה ציווה על נביאו [מחמד] להנהיג את אשר הוריד לו [הקוראן] ואסר עליו ללכת בעקבות נטיות הלב של האומה, ההמונים או העם".

ב. "הדמוקרטיה היא שלטון ההמונים או של עבודה זרה המתנהל בהתאם לחוקה [כתובה בידי אדם] ולא על פי חוקי אלה... היא [הדמוקרטיה הפכה] אם החוקים והיא נחשבת בעיני [ההמונים] לספר קדוש. בדת הדמוקרטיה אין כל התייחסות לפסוקי הקוראן או לאורח חייו של הנביא ולא ניתן לחוקק הלכה או חוק על פיהם [הקוראן ודרכו של מחמד] אלא אם כן הם עולים בקנה אחד עם נוסח הספר הקדוש [החוקה]".

ג. "הדמוקרטיה היא תוצר של החילוניות הנתעבת והבת הבלתי חוקית שלה, שכן, החילוניות היא אסכולת כפירה החותרת להפריד את הדת מהמדינה ומהשלטון".

אלמקדיסי מסכם וקובע, כי "הדמוקרטיה היא דת שאינה דתו של אלה... היא שלטון של עבודה זרה... והיא הלכה המשתפת אלוהים אחרים... העם בדת הדמוקרטיה מיוצג ע"י המחוקקים... שהם למעשה איליים ניצבים ואלוהי כזב העומדים במקומות התפילה ובמבצריהם האיליים, בתי הפרלמנט. הם ותומכיהם פוסקים על פי דת הדמוקרטיה והלכות החוקה עליה הם נסמכים בשלטונם, ובהתאם לנוסחה ולסעיפיה הם מחוקקים... השולט בהם הוא האל שלהם, אלוהיהם, אילים וצלמם הגדול אשר מאשר את חקיקתם או דוחה אותה והוא האמיר, המלך או הנשיא".¹⁵

¹⁵ אבו מחמד אלמקדיסי, **אלדימוקרטיה דין**, <http://almaqdes.com/c?c=1.1> בדומה אלאלמקדיסי מגדיר עלי ח'דיר את החילוניות על הסתעפויותיה השונות כ"שרכ" (עבודת אלוהים נוספים לאללה) מודרני. הדברים מובאים באיגרתו "ארבע היסודות המבדילים בין דת המוסלמים לדת החילונים". <http://www.saaid.net/Warathah/khudier/kh3.zip> וראה גם הקביעה, כי "הדמוקרטיה היא כפירה" במאמרו של אבו אלסעד אלעאמלי, **אלדימוקרטיה: וסילה לאחתוא אלתיאר אלאסלאמי, אלאנצאר**, גיליון 23, 19 בדצמבר 2002, עמ' 25-30.

אמריקנים ויכוח הלכתי: האם מותר להרוג 4 או 8 מיליון?

חכמי הדת המוסלמים הרדיקליים נסמכים כאמור על יסוד הלכתי נוסף – "מידה כנגד מידה" - בבואם להצדיק הרג נוצרים המוני ללא אבחנה. סולימאן אבו רית', מבכירי ארגון אלקאעדה מונה באיגרתו המפורסמת תחת הכותרת "בצל הכידונים" את "פשעיה" של ארה"ב נגד העולם הערבי והמוסלמי ואומד את מספר האבדות "העצום" שהיא אחראית להם במישרין או בעקיפין. על פי חשבון ארה"ב נושאת באחריות במלחמתה רבת השנים נגד האסלאם להריגתם של יותר 1,200,000 עיראקים, 260,000 פלסטינים (בגין תמיכתה בישראל), 12,000 אפגאנים ולוחמים ערבים, 13,000 סומאליים ועוד מאות אלפים ומיליונים ברחבי העולם כולו. פעולות אלקאעדה נגד ארה"ב, ובכללם מתקפת ה-11 בספט', אין בהם, בראייתו, כדי לאזן את משוואת ההרג. לשיטתו, על יסוד העיקרון "מידה כנגד מידה" בהלכה האסלאמית וחשבון ההרג שביצע אלקאעדה, למוסלמים זכות מידי שמיים להרוג 4 מיליון אמריקנים, בהם מיליון ילדים לגרש 8 מיליון אמריקנים ממקומות מגוריהם ולגרוע נכות למאות אלפים. יתר על כן, קובע אבו רית', כי מתוקף עקרון זה רשאים המוסלמים אף לעשות שימוש באמצעי לחימה כימיים וביולוגיים הרסניים במלחמתם בארה"ב.¹⁶

נאצר בן חמד אלפיהד, אף הוא מבכירי הזרם הסלפי בסעודיה, מתיר בפסק הלכה שפרסם במאי 2003 את השימוש בנשק השמדה המוני נגד ארה"ב. אלפיהד מבסס גם הוא את קביעתו ההלכתית על עקרון "מידה כנגד מידה", אלא שלטענתו חישוב מספר האבדות בקרב המוסלמים לאורך

השנים מורה בנקודת הזמן של כתיבת פסק ההלכה, כי המוסלמים רשאים בתגובה ל"פשעי ארה"ב" להרוג ללא הבחנה 10 מיליון אמריקנים בנשק להשמדה המונית. מעבר לכך, קיים, לדידו, היתר להוסיף להרוג אזרחים אמריקנים שאינם לוחמים בנסיבות הבאות: אגב פעולה צבאית בה לא ניתן להבדיל בין אנשי צבא לאזרחים או בהתאם לצורך ולשיקולים הצבאיים להם מייחס אלפיהד חשיבות רבה בקביעת ההלכה בעניין זה. דהיינו – לגורמים האחראים על ניהול הג'יהאד הסמכות לקבוע אלו אמצעים נדרשים כדי להרחיק את הכופרים מאדמות המוסלמים ואם מסקנתם תהא, כי הדבר אפשרי בנשק להשמדה המונית הרי היא בבחינת הלכה מחייבת.¹⁷

¹⁶ סלימאן בן ג'אסם אבו רית', **תחת ט'לאל אלרמאח אגרות מס' 2 ו-3 (2002)**.

<http://groups.yahoo.com/group/abubanan/message/780>

<http://groups.yahoo.com/group/abubanan/message/790>

¹⁷ נאצר בן חמד אלפיהד, **רסאלה פי חכם אסתח'דאם אסלחה אלדמאר אלשאמל צ'ד אלכפאר (מאי 2003)**. פעיל בכיר בארגון אלקאעדה המכונה "צקר אלדין" המרבה לכתוב בסוגית הג'יהאד כותב בספרו המופץ באתרי אינטרנט המזוהים עם הארגון " **כך אנו רואים את הג'יהאד** " (הכד'א נרא אלג'יהאד) כדלהלן: "על יסוד העיקרון מידה כנגד מידה יש להרחיב את מעגל המטרות כדי שיקול את כל מרכיבי הברית היהודית והצלבית... האויב מנהל נגדנו מלחמת השמד... חובה עלינו להרוג את האמריקנים, היהודים, האנגלים ואת כל מי שבא עימם בברית נגדנו, על גורמיהם האזרחיים, הצבאיים והפוליטיים. איננו עורכים בהם הבחנה בארצותינו".

הצדקת רצח אלפי אזרחים במתקפת ספט' 2001

מתקפת ה-11 בספט' 2001 בה נרצחו 2,750 אזרחים אמריקנים וזרים זוכה על היסודות ההלכתיים שנסקרו לעיל ללגיטימציה הלכתית ע"י אלקאעדה וחכמי דת מוסלמים. בכיר בארגון, המכונה סיף אלדין אלאנסארי, מסביר בספרו "מתקפת ה-11 בספטמבר", כי הריגת אלפי האזרחים (ובהם זקנים, נשים וטף) בהתרסקות 4 המטוסים בניו יורק ובושינגטון בפעולות ההתאבדות של פעילי אלקאעדה, לא חרגה מ"הנסיבות המיוחדות" אשר על פי ההלכה האסלאמית קיים היתר להרוג גם אזרחים. "הנסיבות המיוחדות" בעיניו המצדיקות את מתקפת ה-11 בספט' הן: תגובת להריגת אזרחים מוסלמים בידי ארה"ב על בסיס עקרון מידה כנגד מידה, קיום היתר הלכתי להרוג אזרחים כאשר הם מסייעים ללחימה בפועל, באומר ובכל היבט שהוא, ונסיבות בהן לא ניתן בעת מתקפה להבחין בין אנשי צבא לאזרחים או כאשר יש צורך מבצעי להרוס את "ביצורי האויב" בהם שוהים גם אזרחים.¹⁸ עמדה דומה הציגו חכמי הדת הסעודים חמוד אלעוקלא ועלי ח'דייר:

¹⁸ סיף אלדין אלאנסארי, **ע'זזה 11 סבתמבר**, ספטמבר 2002, עמ' 10-12.

א. חמוד אלעוקלא בפתווה המתייחסת למתקפת ה-11 בספטמבר: "כל החלטה המתקבלת ע"י המדינה האמריקנית הכופרת, ובפרט החלטות העוסקות במלחמה והחלטות גורליות, אין היא מתקבלת אלא בדרך של סקרי דעת קהל או באמצעות הצבעה של הצירים במועצות הכופרות שלהם [בית הנבחרים והסנאט]. מועצות אלה מייצגות בראש ובראשונה את דעת העם באמצעות הנציגים הפרלמנטרים. הילכך, כל אזרח אמריקני אשר הצביע עבור המלחמה הרי הוא בבחינת לוחם או למצער מסייע [למלחמה]".¹⁹

¹⁹ <http://saaid.net/Warathah/hmood/h40.htm>

ב. עלי ח'ודייר: "אין להצטער על מות אזרחים בפעולת התאומים שכן הם היו אמריקנים כופרים. אין להצטער עליהם משום שהאדם האמריקני הוא כופר מתוקף זיקתו לממשלה. הוא לוחם עימה או מסייע לה בכסף, בדיעה או בעיזה וכך הוא מצבם ואופי משטרם הפוליטי. אשר על כן, ראויים הם למה שארע להם שהרי הלחימה, הסיוע או הדיעה ראויה לעונש".²⁰

²⁰ <http://alarabnews.com/alshaab/GIF/26-10-2001/fatwa2.htm>

הכופרים אלקאעדה: אללה הועיד למוסלמים תפקיד מעשי בהשמדה טוטלית של

ארגון אלקאעדה מרחיב עוד יותר את היריעה בדיון ההלכתי בשאלת הציווי הדתי הנוגע להריגת הכופרים. הלכה זו בדבר הריגת הכופרים נתפסת כהלכה מוחלטת שאינה תלויה בנסיבות מדיניות או בהצדקה נסיבתית של רצון/צורך לנקמה או לשם השגת שחרור אדמות המוסלמים מידי שלטון הכופרים. בכיר בארגון, המכונה סיף אלדין אלאנסארי, במאמר בכתב העת הרשמי של הארגון "אלאנסאר" מבסס תפיסה אסלאמית כוללת באשר להשמדה הטוטלית של אויבי האסלאם מעל פני האדמה בהסתמכו על הפסוק הקוראני "אללה יטהר את המאמינים מחטאיהם וימחה את הכופרים" (סורה "אל אלעמרן", פסוק 141). הוראתו של הפסוק מלמדת, על פי גישתו, על דרכו של אללה בכופרים אשר גורלם נחרץ בתולדות הימים להשמדה מוחלטת במיתות שונות כפי שארע לאנשי נוח, הוד, צאלח, לוט, מדין ופרעה. אלאנסארי מסיק וקובע, כי השמדת הכופרים (במקור – אהלאכ אלכאפארין) היא בגדר הלכה קבועה וגזירת תמיד שחלה על הכופרים ואשר איננה משתנה לאורך הדורות, וכפי שהתקיימה בתקופות קודמות היא רלבנטית ותקפה גם בימינו אלה. ובלשונו של אלאנסארי: "כפי שהלכת ההשמדה יושמה על הכוחות הכופרים מבין האומות הקודמות ואף לא אחד נמלט ממנה, כך היא תיושם על הכוחות הכופרים בימינו אלה ואף לא אחד ימלט ממנה. כלומר, כפי שעמי ת'מוד ועאד [שני עמים ערביים אשר

על פי המסורת האסלאמית הושמדו כליל בגין דחייתם את דברי הנביאים] כך תושמדנה ללא ספק מדינת אמריקה ומדינת היהודים, ויתר על כן, כל המדינות הכופרות".²¹

במאמר עוקב מוסיף אלנצארי ומפתח את התפיסה האסלאמית באשר להשמדה הטוטלית של הכופרים. הוא מבקר בצורה נוקבת את הזרמים האסלאמיים הרואים בהטפה (ה"דעווה") ובהפצת האסלאם בשלבים באמצעות החינוך, החברה והכלכלה כדרך המועדפת והראויה להביא לניצחון האסלאם על הדתות האחרות. לאללה היכולת והכוח להכריע את הכופרים ולהשמידם ברצונו, ואולם, אין הוא עושה זאת, בעיניו של אלנצארי, כיוון שהוא הועיד תפקיד זה למוסלמים המאמינים. אלנצארי מסתמך על הפסוק הקוראני "הילחמו בהם, אללה ייסר אותם בידיכם (ע"פ פרוש אלג'לאלין "ייסר" משמעותו יהרוג), ישפיל אותם ויסייע לכם לגבור עליהם וירחיב את לב המאמינים" (סורה "אלתובה", פסוק 14). מילת המפתח בפסוק עליה נשען אלנצארי היא "בידיכם", כלומר היא מעידה על חשיבות הפעולה הפיזית של המאמינים בהשמדת הכופרים מעבר לפעולת ההטפה, שהיא חשובה לכשעצמה, אך אין ביכולתה לקדם את מילוי הצו האלוהי הזה. "אללה", כותב אלנצארי, "יכול להשמיד את אויביו ללא צורך במתווך וללא צורך בעזרתו של איש. כוחו הוא אינסופי... לכן כאשר הוא [אללה] מועיד למאמינים תפקיד בהשמדת הכופרים (במקור - אהלאכ אלכאפרין) ומטיל עליהם את משימת חיסול (במקור - אזאלה) מדינתם [של הכופרים] הוא נוקט כך כביטוי מוסווה ליכולתו... השמדת הכופרים (במקור - אהלאכ אלכאפרין) היא הלכה פסוקה תקפה עד יום הדין [הגאולה השלמה על פי האסלאם]. מרכיבה העיקרי לא ימומש אלא בידי המאמינים, כלומר – בג'יהאד אשר אף הוא תקף עד יום הדין".²²

²¹ סוף אלדין אלנצארי, וימחק אלכאפרין, **אלנצאר**, גיליון 15, 10 באוגוסט 2002, עמ' 4-8.

²² סוף אלדין אלנצארי, יעד'בהם אללה באידיכם, **אלנצאר**, גיליון 16, 24 באוגוסט 2002, עמ' 4-9.

נספח

אחמד יאסין – מנהיג תנועת ה-"חמא"ס". נולד ב – 1937 באשקלון. בית משפט ישראלי הרשיע אותו ב – 1989 במתן הנחיות לפעילי "חמא"ס" לחטוף ולרצוח חיילי צה"ל ודן אותו למאסר עולם. שוחרר מהכלא ב – 1997 במסגרת ניסיון ישראלי לרצות את מלך ירדן לאחר כשלוש ניסיון ההתנקשות ברבת עמון בראש הלשכה המדינית של ה-"חמא"ס", ח'אלד משעל. יאסין מתנגד להכרה בישראל ולו כמהלך טקטי ודוגל בשחרור כל שטח פלסטיני במאבק מזוין.

סולימאן אבו ר'ית' – דובר אלקאעדה. נולד בתחילת שנות השבעים בכווית. שימש בעבר כמורה לתרבות ודת האסלאם. עזב את כווית בשנת 2000 והצטרף לשורותיו ארגון אלקאעדה. נחשב כנמנה על חוג מקרוביו של אוסאמה בן לאדן. מטיף לשימוש בנשק השמדה המוני נגד ארה"ב. אזרחותו הכוויתית נשללה ממנו לאחר שקרא לפגוע באינטרסים אמריקניים בעקבות המלחמה באפגניסטן.

יוסף קרדאוי – מחשובי חכמי ההלכה והפוסקים המוסלמים. נולד במצרים ב – 1926, מתגורר בקטר. התחנך על ברכי האידיאולוגיה של האחים המוסלמים. נחשב למנהיג רוחני של תנועת ה-"חמא"ס". עומד בראש "קואליציית הטוב" (איאת'ילאף אלח'יר), ארגון העוסק בגיוס כספים לפעילות צדקה ורווחה ב"פלסטיין", ואשר נחשב בהעברת כספים ל-"חמא"ס". קרדאוי העניק צידוק הלכתי לפיגועי ההתאבדות נגד ישראל והיה הראשון לפרסם פסק הלכה המתיר גם לנשים פלסטיניות לבצע פיגועי התאבדות. הוא מנסה לשוות לעצמו ארשת של מתינות דתית ובמסגרת זו יצא נגד הריגת אזרחים במתקפת ה – 11 בספטמבר. יחד עם זאת, הוא רואה בג'יהאד נגד ה"כופרים" בארצות המוסלמים חלק מזכות ההגנה העצמית של האסלאם. קרדאוי משקיע מאמץ רב בהטפה לאסלאם ונודעת לו השפעה רבה בקהילות מוסלמיות רבות בעולם בהן אף מבקר מעת לעת.

נאסר אלפהד – חכם הלכה סעודי רדיקלי. נולד ב – 1968 בריאד (סעודיה). בוגר אוניברסיטת אלאימאם בריאד. היה עצור בכלא הסעודי בין השנים 1994-1997. פרסם פסקי הלכה התומכים במשטר הטליבאן והאוסרים על מוסלמים לשתף פעולה עם ארה"ב. במאי 2003 הוציא פסק הלכה המתיר שימוש בנשק השמדה המוני נגד ארה"ב. יחד עם עלי ח'ודייר ואחמד אלח'אלידי תמך בגלוי בפגיעה באזרחים מערביים ובפיגועי טרור בסעודיה. בעקבות זאת, נעצר ע"י השלטונות הסעודיים ובלחצם חזר בו, בראיון לטלביזיה הסעודית (נוב' 2003) מפסקי ההלכה שהתירו דם של אזרחים מערביים שכניסתם אושרה לסעודיה, מהאישום בכפירה שהטיח באישי ממשל סעודים ומקריאתו לצעירים מוסלמים לצאת לג'יהאד בעיראק ובאפגניסטן.

עלי אלח'ודייר - חכם הלכה סעודי רדיקלי. נולד ב – 1954 בריאד (סעודיה). בוגר אוניברסיטת אלאימאם בקוסיים. תלמידו של חמוד אלעוקלא אלשועיבי אשר השפיע רבות על עיצוב תפיסתו האסלאמית. פרסם פסקי הלכה התומכים במשטר הטליבאן ובכללם המצדיקים את הריסת פסלי הבודהה כחלק מהמאבק בכופרים. הוא הצדיק מבחינה הלכתית את מתקפת ה – 11 בספטמבר 2001. יחד עם נאסר אלפהד ואחמד אלח'אלידי תמך בגלוי בפגיעה באזרחים מערביים ובפיגועי טרור בסעודיה. בעקבות זאת, נעצר ע"י השלטונות הסעודיים ובלחצם חזר בו, בראיון לטלביזיה

הסעודית (נוב' 2003) מפסקי ההלכה שהתירו דמם של אזרחים מערביים שכניסתם אושרה לסעודיה, מהאישום בכפירה שהטיח באישי ממשל סעודים ומקריאתו לצעירים מוסלמים לצאת לג'יהאד בעיראק ובאפגניסטאן.

חמוד אלעוקלא אלשועיבי – חכם הלכה סעודי. נולד ב – 1927 במחוז בוריידה בסעודיה. נפטר ב – 2001. איבד את מאור עיניו בגיל 9 כתוצאה ממחלה. שימש כמורה, מחנך ומרצה. על ברכיו התחנכו וקיבלו את השכלתם האסלאמית רבים מחכמי הדת ואישי ממשל סעודים. פרסם פסקי הלכה התומכים במשטר הטליבאן והמצדיקים את מתקפת הטרור של ה – 11 בספטמבר נגד ארה"ב. כמו כן, הצדיק הלכתית את פיגועי ההתאבדות נגד אזרחים ישראלים המבוצעים ע"י הארגונים הפלסטיניים.

אבו מוחמד אלמקדיסי – חכם הלכה פלסטיני קיצוני (נולד בשכם) השוהה בירדן. היה מעורב בהכוונת ארגוני טרור בשטח הממלכה תחת השמות "ביעת אלאימאם" ו"צבא מוחמד". נעצר בירדן בין השנים 1995-1999. מטיף למאבק בתרבות המערב ובמיצגיה. רואה בדמוקרטיה "דת כפירה חדשה" ולמעשה שולל את מעמד היהודים והנוצרים כבני חסות באסלאם.

סיף א-דין אלאנסארי (כינוי) – בכיר באלקאעדה. אידיאולוג. דוגל בהשמדה טוטלית של הכופרים בג'יהאד. מתנגד לתפיסת האחים המוסלמים המציבה את ההטפה ("דעווה") כאמצעי החשוב ביותר וכמעט הבלעדי להפצת האסלאם.

אבו איימן אלהילאלי (כינוי) – בכיר באלקאעדה. אידיאולוג. דוגל בג'יהאד בלתי מתפשר נגד הכופרים. לדידו, כל האזרחים במערב השותפים להליך הדמוקרטי בבחינת "לוחמים" וראויים למיתה במסגרת הג'יהאד נגד הכופרים.

עבד אלעזיז אלג'רבווע – חכם הלכה סעודי רדיקלי. פרסם פסקי הלכה המצדיקים את מתקפת ה – 11 בספטמבר נגד ארה"ב. נחשב לתומך מובהק של אלקאעדה. נעצר ב – 2003 בידי שלטונות הביטחון הסעודיים.

חאמד אלעלי – חכם הלכה כווייתי. נולד ב – 1961. משמש מרצה ומטיף. בוגר אוניברסיטת אלמדינה בסעודיה. פרסם פסקי הלכה המתירים פגיעה באזרחים ישראלים בפיגועי ההתאבדות שמבצעים הארגונים הפלסטיניים.

מוחמד אלמונג'יד – חכם הלכה סעודי. נולד ב – 1961. בוגר אוניברסיטה סעודית בזהראן. התחנך על ברכי המופתי הכללי של סעודיה המנוח עבד אלעזיז אלבאז אשר השפיע רבות על עיצוב תפיסתו האסלאמית. משמש כחוקר בתחום האסלאם ומרצה.

סולימאן אלעולוואן – חכם הלכה סעודי. נולד ב – 1969 במחוז בוריידה בסעודיה. משמש כמרצה ומטיף. פרסם פסק הלכה המתיר הריגת אזרחים ישראלים בפיגועי ההתאבדות שמבצעים הארגונים הפלסטיניים נגד ישראל. תאר את מתקפת ה – 11 בספטמבר כמעשה של ג'יהאד.

עבד אלרחמן אלסודייס – האימאם במסגד הראשי של מכה. ידוע בהטפותיו חוצבות הלהבות ובהתקפות הבוטות נגד היהודים והכופרים.

סלמאן אלעודה – חכם הלכה סעודי. נולד ב – 1956 במחוז בוריידה בסעודיה. משמש כחוקר, מרצה ומטיף. נעצר ב – 1994 ע"י גורמי הביטחון הסעודיים בגין דעותיו הקיצוניות. שוחרר מהכלא הסעודי ב – 1999. מצדיק את הג'יהאד נגד הכופרים בארצות האסלאם כחלק זכות ההגנה העצמית של המוסלמים. מייחס חשיבות רבה ל"דעווה" (הטפה לאסלאם באמצעות החינוך, ההטפה והמערכת החברתית-כלכלית) להפצת האסלאם ברחבי העולם כולו.

וואהביה – תנועה פוריטנית, שמרנית ביותר שנוסדה בשנות ה – 1740 בחצי האי ערב ע"י מוחמד עבד אלוואב מנג'ד. תורתו נתקבלה והופצה מ – 1745 לערך ע"י מוחמד אבן סעוד. הוואבאים, מוסלמים סונים מאסכולת חנבלי, טענו שהאסלאם נתעוות ע"י חידושים למיניהם ודגלו ב **סלפיה**, קרי - חתירה להשיב את האסלאם אל טהרת הקוראן והסונה כפי שהתקיים בימיו של הנביא מוחמד וממשיכו דרכו. המשטר הסעודי נשען על תפיסת הוואהביה.

והאוסרים על מוסלמים לשתף פעולה עם ארה"ב. במאי 2003 הוציא פסק הלכה המתיר שימוש בנשק השמדה המוני נגד ארה"ב. יחד עם עלי ח'ודירי ואחמד אלח'אלידי תמך בגלוי בפגיעה באזרחים מערביים ובפיגועי טרור בסעודיה. בעקבות זאת, נעצר ע"י השלטונות הסעודיים ובלחצם חזר בו, בראיון לטלביזיה הסעודית (נוב' 2003) מפסקי ההלכה שהתירו דמם של אזרחים מערביים שכניסתם אושרה לסעודיה, מהאישום בכפירה שהטיח באישי ממשל סעודים ומקריאתו לצעירים מוסלמים לצאת לג'יהאד בעיראק ובאפגניסטאן.